

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

Minden kedves Olvasónak áldott, békés Karácsonyt
kívánnak az újság szerkesztői!

MIKOR JÖNNEK MÁR AZ ANGYALOK?

Évekkel ezelőtt, mikor egyik lányom még csak 3 éves volt, nagy-nagy lelkesedéssel várta a karácsonyt (persze azóta is). Együtt számolgattuk a napokat, hányat kell még aludni, azért persze minden reggel a kérdéssel ébredt, hogy talán ma van karácsony?

Aztán elérkezett december 22-e, a gyermekek karácsonyi műsora a templomban, édesapja ölében üldögélt, tágra nyílt szemmel nézte a karácsonyfát – ilyen hatalmas, fényest, csillogót még életében nem látott! Majd figyelte a gyerekek műsorát, de valami hiányérzete támadt hirtelen... Ha karácsony, akkor angyaloknak is kell lennie valahol!

Ennek persze hangot is adott. Nagy ártatlanul, amikor éppen csend lett, hangosan megkérdezte: „Apa, és mikor jönnek már az angyalok?”

Mindig rácsodálkozok a kisgyermek öszinteségre, nyitottságára, hogy olyan „egyszerűen” látják még a dolgokat. De felnőnek gyorsan, és ma már azt kérdezi a lányom: „Anyá, igazán léteznek angyalok?”

Hát persze, hogy léteznek! Itt vannak körülöttünk. Nem csak karácsonykor, hanem minden nap az életünkben. Csendesen végzik Istentől kapott feladataikat; hol óvnak, hol védnek, hol feddnek, figyelmeztetnek. Mindig azt, amit Isten rájuk bíz. Nincsenek nagy jelenéseik, nincsenek hangos szárnysuhogások, de azért jelen vannak. Szolgálnak Istennek alázattal. Ezért jó, ha elfelejtjük azokat a kifejezéseket, hogy „mázlista vagyok”, „szerencsém volt”, „ezt megúsztam”. Mert Isten ígéretet tett, hogy teremtményeiről gondoskodik, támogatja és menedéket ad.

Csak le ne vegyük tekintetünket Őróla, gyermeki egyszerűséggel bízunk Benne, és akkor meglátjuk, megérezzük angyalainak jelenlétét életünkben. Ne vakítson el a karácsonyi csillogás-villogás, ne csak a karácsonyi slágerek legyenek hangosak a szívünkben, hanem a 91. Zsoltár ígérete és bátorítása:

„Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel nem érhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak Rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” (Zsolt. 91:11,12)

Szalkay Lászlóné

"Évek óta azt halljuk, hogy kiüresedett a karácsony. Az ünnepeink azonban olyanok, amilyenek mi vagyunk. Ha bennünk támadt egy hiány vagy űr, ha a mi érzékenységünk megkopott, az a karácsonyainkon is tükröződik. Ilyenkor mondjuk, hogy az ünnep mélysége már nem érhető el, csak rohanunk, vásárolunk. Valójában nem a karácsony kopott meg, ez inkább annak az embernek az üressége, akinek hiányzik valami, valaki, és a karácsony sajátos tükröt tart elé. Az ünnepen keresztül csak látványossá válnak ezek a hiányok, problémák. A karácsony üzenetét az tudja jól érzékelni, aki ezt az ünnepet egész évben magában hordozza."

Pál Ferenc

A SZALONCUKOR

A szaloncukor története

Jellegzetes karácsonyi csemege a szaloncukor, amelyből ma nagyon sokfélét vásárolhatunk. A szaloncukor híres mestercukrászok műhelyeiben született a múlt században, és csak nálunk maradt hagyományos ünnepi édesség. Ez a finomság otthon is elkészíthető.

Szaloncukrot már a múlt században készítettek a cukrászok, de az édesség igazán a századfordulón vált divatosá. A reformkorban - francia minta nyomán - jött divatba a polgári lakásokban a fogadószoba, azaz szalon, ahol karácsonyfát állítottak, és így lett a fán lévő díszesen csomagolt csemege neve szaloncukor. Jókai még *szaloncukkedlinek* nevezte a szaloncukrot, ugyanis a cukorka neve a német salonzuckerl szóból ered. 1891-ben jelent meg Hegyesi József *magyar-francia szakács és vállalkozó* A legújabb házi cukrászat című kézikönyve, amelyben tizenhétféle szaloncukrot ír le, így pl.: szalon-ananász cukorkák, szaloncréme-bonbonok, szalon-marasquin-czukorkák, szalon-pisztác-czukorkák. A budapesti Vendéglátóipari Múzeumban található régi szaloncukor-csomagoló sztaniolpapírokat harmincféle színben, és megcsodálhatunk egy "ricselő gépet" is. Ez a masina tulajdonképpen egy rojtozó gép, amellyel a szaloncukor papírját egy mozdulattal lehetett berajtozni. A századfordulón és a két világháború között a cukrászok a sütemények mellett fagyaltokat, cukorkákat, bonbonokat és szaloncukrot is készítettek. A híres cukrászdákban nagy

mennyiségű szaloncukrot készítettek az ünnepek előtt, volt hogy naponta 25-30 kg csokoládét is felhasználtak. A pozitív formákat átszítált rizslisztbe mártották, és az így keletkezett mélyedésbe öntötték a folyékony cukrot. Amikor a cukor megdermedt és megszáradt, kivették és becsomagolták. A papírra angyalkákat ragasztottak, és már lehetett is a karácsonyfára akasztani. Persze nem mindenki engedhette meg magának, hogy csillogó cukrászdában vásároljon szaloncukrot a fára, ezért sokan otthon készítették el a csemegét. Ha van időnk és kedvünk, mi is készíthetünk házi szaloncukrot a karácsonyfára.

Eredeti szaloncukor receptje

Hozzávalók:

1 kg (barna)cukor,

3 dl víz,

ízesítő anyagok: darált dió, kakaó, mogyoró, marcipánmassza, kókusz, citrom.

Bevonáshoz: csokoládés tortabevonó.

A cukrot a vízzel főzzük addig, amíg szálasodni nem kezd. Vékony drótból hajlítsunk gyűrűt, mártsuk bele a masszába, és próbáljunk meg buborékot fűjni úgy, mintha szappanbuborékot fűjnánk.

Ha ez sikerül, akkor már megfelelő a cukor állaga.

A masszát öntsük vízzel kiöblített porcelántálba, öntsünk a tetejére is egy kis vizet, és tegyük hideg helyre. Amikor már nem meleg, akkor fakanállal keverjük addig, amíg hófehér pép nem lesz belőle.

A pépet osszuk annyifelé, ahányféle cukrot szeretnénk készíteni. Keverjük hozzá az ízesítőket. Ezután egy kicsit langyosítsuk meg, hogy jól kenhető legyen, és hideg tálca simítsuk el 1,5-2 cm vastagságban.

Amikor megdermedt a cukor és már vágható, akkor vizes késsel vágjuk kis téglalap vagy kocka formákra. Ha szeretjük, vonjuk be csokoládéval. Selyempapírt és színes csomagolókat vágjunk méretre, rojtozzuk be szélét, és csomagoljuk be a cukorkákat.

BESZÁMOLÓ A GYÜLEKEZETI HÁZRÓL

Hosszú várakozás után 2012. júniusában elindulhatott a gyülekezeti házunk építése. Az EUROTEAM Bt. nyerte el az építés jogát, és kezdték is el a munkát a megkötött szerződés szerint. Azonban néhány nap múlva le kellett állítani az építkezést, mert előkerült a régi templom maradványa, illetve emberi csontok kerültek felszínre. A régészeti feltárás ugyan majd egy évre leállította a munkát, de az előkerült régészeti leletek kárpótoltak minket a kieső időért.

Mivel az Örökségvédelmi Hivatal az építést folytathatónak ítélte, így a Presbitériumra hárult a döntés, mi legyen a korábbi templomok feltárt alapjaival. Kikérve a gyülekezet véleményét, majd egyeztetve a város vezetésével a Presbitérium úgy döntött, hogy a gyülekezeti házban belül legyenek a feltárt emlékek bemutatva. Szabó József polgármester indítványozta, hogy a teljes Árpád-kori templom helye egy térben kerüljön bemutatásra, így az alagsort áttervezve és kibővítve folytatódhatott az építkezés, immár 2013-ban.

Az alagsori rész falai elkészültek, a földem biztonságosan fedi a falakat. A téli időjárás viszontagságai kivédésére egy plusz tető is került az épületre, amelyet majd a folytatásban elbontanak.

Az építés balesetveszélyt is jelenthet, ezért az építési területre bemenni tilos, alkalmanként volt azonban csoportosan lehetőség – a biztonsági előírások betartásával – az építkezést megtekinteni.

Az építés eddig 40 millió forintba került, az újratervezés és engedélyezés pedig több mint 9 millió forint. A bevételeinket több oldalról tudtuk összeszedni. Az Emberi Erőforrások Minisztériuma pályázatán 6 millió forintot nyertünk, a két svájci partnergyülekezetünk – Luzern és Langnau am Albis – 18 millió forintot gyűjtött számunkra. A gyülekezet 826.000.- forintot adományozott, a többit az egyházközség 2 építési telkének az eladásából tudtuk előteremteni.

Hogy a gyülekezeti adomány ebből sok, vagy kevés, az nézőpont kérdése. A 40 millió forinthez képest nem sok, csupán 5%, de én személy szerint is nagyon köszönöm mindenkinek az adományát, függetlenül attól, hogy csak néhány ezer forintot, vagy akár százezret meghaladóan adakozott. Isten áldjon meg minden adakozót, és remélem, hogy jövőre még többen járulnak majd hozzá a gyülekezeti házunk felépüléséhez. Isten segítségével szeretnénk ugyanis az építkezést folytatni, és jó reménységünk van arra, hogy 2014-ben a végleges tető kerül fel az épületre.

Isten tegye áldottá és maradandóvá munkánkat!

KENYÉRMORZSA (5. rész)

- Ráhel, ma reggel nálad járt egy kislány. A gyermek éhes volt és ruhátlan és fázott. A gyermek sírva ment el az ajtód elől, mert te megütötted a lelkét.

- De az enyémet sebeztem halálra, lehelte és zokogásra fakadt.

- Igen? ... Pedig a lelki sebek nagyon fájnak és nehezen hegednek be. De azért van rájuk balszam, mondta, amikor látta az asszony elhalványodó arcát. Aztán a köntöse alá nyúlt és egy nagy könyvet helyezett az asztalra.

Ráhel odanézett. Az én bibliám, gondolta szorongva és várt.

Az idegen csendesesen lapozgatni kezdett a könyven és az ujját egy bekezdésre tette. Olvasd, leányom!

Ráhel olvasni kezdte a kijelölt részt: *Valaki pedig az ilyen gyermek gondját felveszi, nekem veszi fel a gondomat.*

- Felvetted-e annak a gyermeknek a gondját, Ráhel? Ráhel csak intett, hogy nem.

- Tudom – bólintott az idegen. – Te egy karéj kenyeret megtagadtál. Íme, most ezer éhezőt kell kielégítened ebből az egy kenyérből, de vigyázz, egy karéj kenyérnek maradnia is kell, mert az annak a gyermeknek a része, akit elkergettél. A bűnöd bocsánata függ attól, hogy meg bírod-e tenni, amit mondtam.

- Ó, ne kívánj tőlem lehetlent, Uram! Húsz ember sem lakna jól ezzel a kenyérral.

- Nem?... Pedig valaki ötezer embert vendégel meg öt kenyérral és két hallal.

- Az Isten fia volt, de én csak ember vagyok és nem csodatevő!

- Neked van egy kenyered. Én adok hozzá két halat és hidd el, az is valami.

- De akkor is... ezer ember!

- Az ember gyengeségét pótolja az Isten kegyelme és ereje. De az erőnek ára van. Értesz-e engem, Ráhel?

- Értelek, Uram, de hol van a sokaság?

Az idegen széles mozdulattal kört írt le a karjával, és a térség megtelt nyüzsgő sokasággal. Az asztalra mutogatva sóvár pillantásokkal nézegették az illatos kenyeret. Majd egyre közelebb és közelebb jöttek. Végül már ott tolongtak az asztal körül. A láрма és a magatartásuk szinte fenyegetővé vált. Ráhel rémülten hátrált.

- Nagyon éhesek – mondta az idegen, aztán lassan körbefordult, a tekintete mindenhova elért. A láрма és tolongás egyszerre megszűnt. Az idegen újból feléje fordult.

- Szegd meg a kenyeret és minden darab kenyér mellé adjál egy szelet halat!

Az erőnek és a segítségnek ára van, gondolta magában Ráhel és megint a jövevényre nézett. Még soha olyan szívből jövő imádságot nem mondott, mint azzal a néma, kérő pillantással.

- Szegd meg a kenyeret, mondta az idegen sürgető tekintete. Ráhel érezte a biztatást, és a megnyugvás és reménység érzésével szegte meg a kenyeret. Megkezdte az osztást. Jöttek az éhezők. Tízen, húszan, ötvenen, százan, kifogyhatatlanul. Nem volt megállás. Sokszor úgy érezte, hogy már nem bírja tovább. Ilyenkor az idegenre emelte a tekintetét, és csodálkozva érezte, hogy új erő költözik a tagjaiba. Aztán rémülten vette észre, hogy rohamosan fogy a kenyér. Kisebb darabokat kellene vágnom, gondolta, de a kés mindig egyenlő szeleteket vágott.

- A mennyország kapujának a kulcsa többféle anyagból van kovácsolva, Ráhel – szölt az idegen anélkül, hogy rápillantott volna. – És az egyik legfontosabb az igazság. E nélkül nem teljes a kulcs és nem nyitja a zárat.

- Ki vagy te, Uram, hogy a gondolatot is ismered?

- Én az vagyok, aminek minden embernek lennie kellene. És ne csak a kenyeret osztogasd, hanem minden szelet mellé add a lelkednek egy darabját is! És ne félj! Ráhel újult erővel fogott az osztáshoz, de egy idő után, amikor végignézett a sokaságon, megint elfogta a csüggedés.

- Elfogy... elfogy... Nem lesz elég!

- Amit az Isten megszentelt, az sosem fogy el. Mert aki jó szívvel, Isten nevében ad, annak a kenyere sosem fogy el, hogy mindig adni tudjon az éhezőknek.

A kenyér, ahogy Ráhel rápillantott, megint csak akkora volt, mint kezdetben.

Ámde mikor az utolsó éhező is megkapta a részét, egy árva kenyérmorzsnál egyéb nem maradt az asztalon. Mindenkinek adtam már, gondolta és az arca fehér lett, mint a hó. Nem maradt meg egy karéj kenyér! Uramisten, mi lesz most? A kislány nem volt az éhezők között. Nem jött el... Miért?

- Az nem is jön, szólalt meg az idegen csendesen. Nem jöhet, odanézz!

Az udvar egyik szegletében egy csomó szárízéken feküdt a kislány. Az egyik lába beleért a sárba és egész testében remegett a hidegtől. Igen...

- Nem jöhet ide, folytatta az idegen. Beteg, megfázott, így az ő részét neked kell odavinned neki.

- Igen... igen. De honnan, miből? Minden elfogyott. Csupán egy kenyérmorzsa maradt az asztalon.

Az idegen szigorúan, szemrehányó tekintettel nézett rá.

- Kicsinyhitű, miért kételkedel? Ismét lapozgatott a könyvben és egy pontra mutatott.

- Olvasd!

Hogyha annyi hited volna, mint egy mustármag, azt mondanád: Karéj kenyér legyen belőled, te morzsa! És az lenne belőle és semmi lehetetlen nem volna neked.

Ráhel hittal és bizalommal nézett rá és amikor ismét az asztalra tekintett, ott feküdt egy karéj fehér kenyér.

Ráhel szívében mondhatatlan érzelmek árja viharzott. Nézett, nézett, hol a karéj kenyérre, hol az idegenre, és feltört kebeléből a sírás, térdre hullt és megcsókolta az idegen ruhája szegélyét.

- Vigyed a kenyeret, Ráhel, siess, kevés az idő!

Ráhel felkelt és futva ment a kislány felé. Katica, drága kis lelkem! Friss kenyeret hoztam neked! No, egyél hát, és letérdelt mellé. Ne haragudj rám! Mától fogva az én lányom leszel.

De minden szó hiábavaló volt. Nem kellett neki a kenyér. Nézett ugyan, de a szemében már nem csillogott az élet fénye. A kis vándor Katica földi útjának végére ért. Ráhel asszony nézte, nézte holtra vált arccal.

- Ráhel, Ráhel, elkéstél, leányom – hallotta még messziről az idegen mélyen zengő hangját. Még annyit látott, hogy az idegent nagy fényesség veszi körül, száll egyre magasabbra, és Katica ott van a kebelén. Ennyit vélt látni, fejére kulcsolta a kezét, és eszméletlenül bukkott a sárba.

(befejezés következik)

EGYETEMES IMAHÉT

**lesz Szigetszentmiklóson 2014. január 20-26. között a Baptista templomban (Szigetszentmiklós, Kinizsi u. 43).
minden este 19.00 órai kezdettel.**

Az imahét beosztása

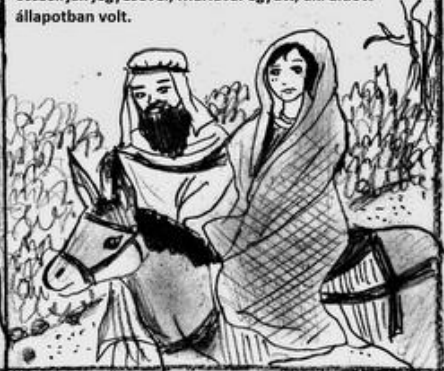
	Liturgiai szolgálat:	Igehirdető:
Január 20., hétfő	Harmathy András (ref. lp.)	Lukács Tamás (bapt. lp.)
Január 21. kedd	Deák Csaba (gör.kat. lp.)	Gere József (szab.k. lp.)
Január 22. szerda	Szalkay László (ref. lp.)	Varsányi Ferenc (evang. lp.)
Január 23. csütörtök	Hutóczky Béla (róm.kat. lp.)	Mádai Tamás (pünk. lp.)
Január 24. péntek	Varsányi Ferenc (evang. lp.)	Hutóczky Béla (róm. kat. lp.)
Január 25. szombat	Gere József (szab.k. lp.)	Deák Csaba (gör.kat. lp.)
Január 26. vasárnap	Lukács Tamás (bapt. lp.)	Szalkay László (ref. lp.) Harmathy András (ref. lp.)

Jézus születése

Történt egyszer, hogy Augustus császár népszámlálást rendelt el. Elment tehát mindenki a saját szülővárosába, hogy összeírják.

Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.

Amíg ott voltak, Mária megszülte elsőszülött fiát, akit Jézusnak neveztek el. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködték éjszaka a nyájuk mellett.

Az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz!

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtak egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.

Hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, az emberekhez jóakarattal.

Miután az angyalok elmentek tőlük, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.

Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket.

Amikor meglátták, elmondták nekik azt az üzenetet, melyet erről a kisgyermekről kaptak.

Ők pedig elcsodálkoztak azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében.

A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy láttak és hallottak, ahogy ő megüzente nekik.

PROGRAMOK (december-január)

December 31. 16.00: hálaadó istentisztelet
Január 1. 10.00: Újévi istentisztelet
Január 20-26 .19.00: Egyetemes imahét a baptista templomban

ANYAKÖNYVI HÍREK (november)

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett reménységgel búcsúztunk:

Csányi Lászlóné Szabó Ilona 88 éves,

Bácsó István 82 éves,

Schmid Nándorné Gere Julianna 69 éves

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást a gyászolóknak:

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

HETI ALKALMAINK

Hétfő: 7.30 áhítat
18.00 Felnőtt
konfirmációs bibliaóra
Szerda: 18.30 Énekkari próba
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 18.30 Énekkari próba
19.00 Ifjúsági bibliaóra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet és
Gyermek-istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Hétfő: 13.00-16.00
Kedd: 14.00-17.00
Szerda: Szabadnap
Csütörtök: 9.00-12.00
Péntek: 9.00-12.00

Az alábbi telefonszámon más időpont is egyeztethető:
+36/24-465-753, +36/20-404-8336

**Weblapunk a következő címen
tekinthető meg:
www.szszm-reformatus.hu**

Következő számunk február 9-én
jelenik meg

**Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az
Alapítványunknak, ill. énekkarunknak! Köszönjük!
Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13
Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekkar
Közhasznú Egyesület 18714746-1-13**

Felelős szerkesztő:	Szalkay László
Tördelőszerkesztő:	Piskor Gyöngyi
Képregény:	Kósa Márk

SZÍNEZŐ

KICSIKNEK

